

A woman in a yellow dress is the central figure, looking down and to the left. She is wearing a long, flowing yellow dress with a fitted bodice and a full skirt. Her accessories include a necklace, earrings, and long white gloves. The background is a vibrant red wall with a wooden railing and a candelabra with lit candles on the right. The overall atmosphere is romantic and historical.

*O patách
Elize Cynsterové*

STEPHANIE
LAURENSOVÁ

V patách Elize Cynsterové

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.harpercollins.cz
www.e-reading.cz
www.palmknihy.cz

Stephanie Laurensová

V patách Elize Cynsterové – e-kniha
Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

O patách
Elize Cynsterové

STEPHANIE LAURENSOVÁ

*O patách
Elize Cynsterové*

Český název: V patách Elize Cynsterové
Název anglického originálu: In Pursuit of Eliza Cynster
Autorka: Stephanie Laurensová
Překlad: Lenka Tichá
První vydání: Avon, *An Imprint of HarperCollinsPublishers* LLC, New York, USA, 2011
Grafika obálky: Madgrafik
Odpovědný redaktor: Ivana Čejková
Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2011 by Savdek Management Proprietary Ltd.
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2016

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA, 2016.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollins Publishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S. A.
Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.
02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3303-3 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3304-0 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3305-7 (PDF)

PROLOG

Duben 1829

Krčma U Zeleného muže

Staré město, Edinburgh

„*J*ak už jsme o tom mluvili, pane Scrope, moje žádost je jasná. Potřebuji, abyste z Londýna unesl slečnu Cynsterovou a dovezl mi ji sem do Edinburghu.“ McKinsey – stále si tak říkal, bylo to koneckonců dokonalé falešné jméno – si hověl v boxu v zadní části tlumeně osvětlené krčmy a upíral pohled na muže sedícího naproti. „Měl jste dva týdny na to, abyste si celou záležitost prověřil a uvážil. Jedinou otázkou zůstává, zda mi dokážete Elizu Cynsterovou, živou a zdravou, předat, anebo ne.“

Tmavovlasý Scrope s protáhlým obličejem a povýšenými rysy na něj upíral pronikavé oči. „Po náležitých úvahách se domnívám, že se můžeme dohodnout, pane.“

„Skutečně?“ McKinsey pohlédl na své prsty, v nichž držel sklenici s pivem. Co to, proboha, dělá? Nevěřil Scropeovi, ani co by se za nehet vešlo, a přesto tu teď byl a jednal s ním.

Skutečně váhal, ačkoli Scrope nepochybně považoval McKinseyho nevěřičnost za taktický manévr, jak snížit cenu. Ve skutečnosti se McKinsey domníval, že Scrope úkol úspěšně splní. Proto tu také byl a najímal si toho džentlmena – Scrope totiž pocházel z urozeného rodu – známého mezi boháči a obzvláště mezi šlechtici tím, že

za jistý poplatek zařídí, aby se nevhodní příbuzní ztratili neznámo kam.

Otevřeně by se dalo říct, že Scrope byl odborníkem na únosy a likvidaci nežádoucích osob. Po klubech se šuškal, že ještě nikdy neselhal, což zčásti vysvětlovalo jeho neobyčejně vysoký honorář. Přesto byl McKinsey ochotný zaplatit vysokou cenu – ve skutečnosti dvojnásobnou – aby dostal Elizu Cynsterovou do rukou.

Zvedl sklenici, usrkl a pohlédl na Scropea. „Jak hodláte slečnu Cynsterovou unést?“

Scrope se naklonil dopředu, opřel se předloktími o stůl a propletl prsty. Ztišil hlas, ačkoli nablízku nebyl nikdo, kdo by je slyšel. „Jak jste předpokládal, kvůli nedávnému neúspěšnému pokusu unést slečnu Heather Cynsterovou je Eliza Cynsterová pod neustálým a přísným dohledem. Mezi její strážce se navíc zařadili i bratři a bratřanci. Celý týden se neobjevila na veřejnosti ani nejela na soukromé večírky a zase zpátky, aniž by se jeden nebo více dotyčných džentlmenů pohybovalo v její blízkosti. Pokud jde o její bezpečí, rodina Cynsterových se nespolehá pouze na sloužící.“ Scrope se odmlčel a upřel tmavé oči do McKinseyho světlejších, jako by se v nich snažil číst. „Abych byl upřímný, jediná možnost, jak se k Elize Cynsterové dostat, je přepadení, přičemž se pochopitelně může zranit nejen její doprovod. Pokud je naším jediným řešením použití síly, nemohu zaručit její bezpečí, dokud se nedostane do mé péče.“

„Ne,“ prohlásil McKinsey rezolutně. „Odmítám veškeré násilí, a to jak vůči té mladé dámě, tak jejím průvodcům.“

Scrope se ušklíbl a rozhodil rukama. „Jestli mi zakážete použít sílu, nechápu, jak bych ten úkol mohl splnit.“

McKinsey povytáhl obočí. Nehtem pomalu t'ukal do dřevěného stolu a prohlížel si Scropeův docela pohledný obličej. Neobjevily se v něm žádné emoce. Tvářil se jako hráč pokeru, stejně nečitelně jako McKinsey.

Ale jeho oči...

Ten muž byl chladný jako led, jiný výraz pro to neexistoval. Bezcitný a lhostejný, pro něhož byla vražda stejně snadná, jako si sundat klobouk.

Jenže osud bohužel nedával McKinseymu na vybranou. Potřeboval někoho, kdo tu práci odvede. Ustoupit nebylo řešení, rozhodně ne teď a pro něj. Pokud však pustí tohoto mizeru po stopě Elizy Cynsterové... Pomalu se narovnal a opřel se lokty o stůl, aby měl pohled ve stejné rovině se Scropeovým. „Jsem přesvědčený, že pokud v tomto případě uspějete – a skutečně unesete Elizy Cynsterovou její mocné rodině přímo pod nosem – v jistých kruzích to vylepší vaši pověst na téměř božskou úroveň. Protože pokud ji před vámi neochrání ani Cynsterovi, tak kdo?“

Zatímco byl Scrope v Londýně, aby si ověřil možnosti únosu Elizy Cynsterové, McKinsey si provedl vlastní průzkum. Scrope byl ve své branži považován za špičku, ale několik jeho předchozích zaměstnavatelů, o nichž se Scrope zmínil kvůli doporučení, jež McKinsey pochopitelně vyžadoval, se zmínilo, že se až příliš samolibě snaží vyniknout a touží uspět i v úkolech, které obezřetnější nájemní zločinci odmítli. Scrope se zřejmě stal závislým na slávě a hodlal uspět navzdory všem úskalím. Jeho bývalí zaměstnavatelé to považovali za klad a i McKinsey chápal, že by mohl využít jeho závislosti k vlastním cílům.

Scrope na McKinseyho prohlášení nic neřekl, ale to, že se za každou cenu snažil zachovat lhostejný výraz, mluvilo samo za sebe.

McKinsey chápavě zvlínil rty. „Jistě. Pokud toto poslání úspěšně dokončíte, budete moci požadovat ještě vyšší – zcela astronomické – honoráře.“

„Můj honorář...“

McKinsey zvedl ruku. „Nehodlám se s vámi handrkovat kvůli částce, na níž jsme se už dohodli. Avšak,“ stále se díval Scropeovi do očí a jeho výraz i hlas ztvrdly, „za to, že vám poradím, jak můžete Elizu Cynsterovou unést navzdory ostražitosti jejích příbuzných a bez použití síly, po vás něco žádám.“

Scrope zaváhal. Uplynula snad celá minuta, než se tiše zeptal: „Co?“

McKinsey byl natolik rozumný, že se vítězoslavně neuculil. „Tu akci *naplánujeme* spolu, a to od okamžiku, kdy se rozhodnete slečnu Cynsterovou unést, až po její předání.“

Scrope se znovu dlouze zamyslel, ale McKinseyho v nejmenším nepřekvapilo, když nakonec odpověděl: „Abych to v krátkosti shrnul, chcete mi diktovat, jak mám tu práci provést.“

„Ne. Chci mít jistotu, že ji uděláte tak, aby to zcela uspokojilo mé požadavky. Až vám povím, jak ten únos můžete uskutečnit, naplánujete jednotlivé etapy. Pokud s nimi budu souhlasit, pustíte se do nich. Pokud ne, probereme jiné možnosti a zvolíme takové, jaké se nám oběma budou zamlouvat.“ Vsadil by se, že Scrope už nedokáže opustit představu, že právě on úspěšně unese členku Cynsterovy rodiny.

Muž se odvrátil, zavrtěl se a potom se znovu setkal s McKinseyho očima. „Dobře, souhlasím.“ Po chvilkové pauze – kdyby byl Scrope někdo jiný, McKinsey by mu potřásl rukou, aby tu dohodu zpečetil, ale teď místo toho prkenně seděl a čekal – Scrope uhlazeně

pokračoval: „Takže kde a jak se mám Elizy Cynsterové zmocnit?“

McKinsey vytáhl z kapsy kabátu složené vydání londýnské *Gazetty a* ukázal Scropeovi oznámení ve společenské rubrice. Scrope o té slavnostní události nevěděl a pravděpodobně by ji sám ani za vhodnou příležitost nepovažoval. Potom už nebylo těžké probrat podrobnosti týkající se samotného únosu i zpáteční cesty do Edinburghu.

Oba se shodli, že by ta cesta měla být co nejrychlejší.

„Jelikož se jí nemám zbavit, ale pouze ji předat dál, raději bych ji odevzdal do vašich rukou co možná nejdřív.“

„Souhlasím.“ McKinsey se setkal se Scropeovými tmavými očima. „Nemá smysl vystavovat se nebezpečí déle, než je nezbytně nutné.“

Scrope sevřel rty, ale mlčel.

„Zůstanu ve městě,“ pokračoval McKinsey, „abych byl po ruce a převzal si od vás slečnu Cynsterovou, jakmile se sem vrátíte.“

Scrope přikývl. „Pošlu vzkaz na stejné místo, přes které jsme si domlouvali tuto schůzku.“

McKinsey se na Scropea upřeně zadíval. „Znovu vám opakuji, že se Elize Cynsterové nesmí za žádných okolností nic stát. Už jsem se smířil s tím, že ji možná budete muset omámit, abyste ji bez povyku dostal z domu, ale potom ji vy i vaši společníci jistě dokážete udržet v tichu a klidu po celou cestu, aniž byste použili další narkotika nebo jiné donucovací prostředky. V případě Heather Cynsterové byla historka o tom, že ji vezou domů na příkaz jejího poručníka, účinná. U její sestry jistě poslouží stejně.“

„Dobře, dobře – uděláme to tak.“ Zdálo se, že Scrope přemýšlí o jejich plánech, a potom se opět setkal

s McKinseyho očima. „Jsem přesvědčený, pane, že naše dohoda platí. Podle mých propočtů vám budeme moct slečnu Cynsterovou předat v Edinburghu páté ráno po únosu.“

„Taky si myslím. Když pojedete po cestě, o níž jsme mluvili, pravděpodobně nenarazíte na žádný odpor.“

Scrope se poprvé usmál. „Přesně tak.“

McKinsey vstal.

Scrope udělal totéž. Nebyl právě malý, a přece se nad ním McKinsey tyčil. Bez ohledu na to se Scrope rozzářil a sebejistě prohlásil: „Na mě i moje lidi se můžete spolehnout. Přeji si stejně jako vy, aby byla tato práce dovedena k úspěšnému závěru.“ Zvedl koutky rtů a společně s McKinseyem vykročil k východu z krčmy. „Jak jste správně poznamenal, udělá mi to jméno.“

„Jak jste správně poznamenal, udělá mi to jméno.“

Muž, který se vydával za McKinseyho, stál na skalnatém ochozu nedaleko Holyroodského paláce. Ruce měl zastrčené v kapsách u kalhot, přes ramena měl přehozený rozepnutý plášť a do tváře mu vanul vítr. Díval se k severu, kde se nacházel jeho domov, a znovu si opakoval, co mu Scrope řekl na rozloučenou. Neznepokojovala ho přímo ta slova – vyslovil je koneckonců sám – ale Scropeův tón podbarvený téměř fanatickým nadšením a zneklidňující vnitřní radostí.

Tomu muži záleželo na posílení vlastní reputace mnohem víc, než se McKinseymu líbilo.

Raději by nejednal se zločincem Scropeova ražení, ale zoufalé situace si žádají zoufalé činy. Jestli neunese Cynsterovu sestru a neodveze ji na sever, aby ji ukázal matce jako nadobro „zničenou“ dívku, nedá jeho matka obřadný pohár, který ukradla a úspěšně schovala,

z ruky. A pokud on ten pohár prvního července nepředloží, přijde o svůj hrad i pozemky a bude bezmocně přihlížet, jak jeho rodinu vykoření a vyženou z domu, který jim patřil po staletí.

Pozbyl by své dědictví a všichni ostatní také.

Ztratil by všechno – kromě dvou chlapců, které, jak slíbil, vychovával jako vlastní. Byli by však zbaveni právoplatného postavení a jediného místa na zemi, kam skutečně patřili.

Osud mu nedal jinou možnost než uspokojit matčiny požadavky, byť byly jakkoli šílené.

Jeho první pokus se bohužel nezdařil. Jelikož se nechtěl do únosu osobně zaplést a současně se snažil nevykládat větší sílu, než bylo nezbytné, najal si dva méně známé, nicméně ve většině případů úspěšné podvodníky Fletchera a Cobbinse. Ti odvezli Heather Cynsterovou na sever, ale dívka díky zásahu anglického šlechtice Timothyho Danverse, vikomta Breckenridge, unikla. Breckenridge byl nyní Heatheřiným snoubencem.

Kvůli tomu selhání McKinseymu nezbylo než si najmout Scropea a unést Elizu Cynsterovou.

Jenže at' už tento čin ospravedlňoval jakkoli logicky, stále se s tím nemohl vyrovnat. Kvůli tomu, jakou dohodu právě uzavřel, byl neklidný, roztěkaný a velice nespokojený. Svrbělo ho celé tělo, jako by na sobě měl kousavou žíněnou košili.

Když najímal Fletchera a Cobbinse, žádné pochybnosti neměl. I když ti dva byli schopni násilí, vražda pro ně byla tím nejkrajnějším řešením. Na rozdíl od nich se Scrope při svých záležitostech s vražděním setkával běžně. Přesto, že v tomto případě šlo o něco jiného, rozhodně měl k hrubostem sklony, což se McKinseymu vůbec nelíbilo.

Jenže McKinsey potřeboval dostat Elizu Cynsterovou do rukou co nejdřív. S Fletcherem a Cobbinsem se dohodl, že mu mají přivést jakoukoli sestru Cynsterovou – Heather, Elizu nebo Angeliku. Až když unesli Heather, dozvěděl se víc a nesmírně se mu ulevilo, že vybrali právě ji. Jelikož v pětadvaceti letech stále zůstávala na ocet, byla pro návrh, který jí hodlal předložit, jako stvořená.

Nakonec k tomu však nedošlo. Zasáhl osud a Heather utekla s Breckenridgem. McKinley se s tím smířil poměrně rychle, protože ji snadno mohla nahradit Eliza. Bylo jí čtyřadvacet, a tudíž byla pro jeho účel skoro stejně vhodná jako Heather. Ale jestli se mu nepodaří Elizu získat...

Třetí a nejmladší sestrou této důležité rodinné větve Cynsterových byla Angelica. Teoreticky by také mohla jeho plánům posloužit, ale bylo jí teprve jednadvacet. Neměl tušení, jak by měl jednat s mladou dámou v jejím věku.

Když si to situace žádala, uměl být trpělivý, ale jinak se od přírody choval spíš impulzivně. Nevěděl, zda má tolik taktu, aby svedl jednadvacetiletou vysoce postavenou šlechtičnu a přiměl ji, aby souhlasila s jeho přáními.

A na to, aby ji chladnokrevně donutil, aby mu byla po vůli, zas neměl žaludek. Pak už by nesnesl žít sám se sebou.

Takže... to musela být Eliza Cynsterová. Proto potřeboval Scropeovy schopnosti a jeho dychtivost uspět.

Udělal, co mohl, aby zajistil Elize bezpečí i pohodlí a postaral se, aby vše proběhlo hladce. Přesto...

Zadíval se na nachový opar na obzoru, hory vzdálené mnoho mil od jeho domova, horského údolí, jezera i hradu, a snažil se sám sobě namluvit, že víc už toho

udělat nemůže. Teď se podle plánu vrátí domů – k rodině, na svůj hrad a k chlapcům – a později sem opět přijede a bude očekávat Scropea, který mu přiveze Elizy Cynsterovou.

Čest nadě vše.

Tak znělo jejich rodinné motto, slova vytesaná do kamene nad hlavní bránou do hradu i na všech významnějších místech.

Čest mu nedovolovala, aby odjel.

Bodala ho pod kůží jako ostré trny.

Teď, když poslal Scropea po stopě Cynsterových a poradil mu, jak přesně má ukrást Elizy zpod ochranných křídel jejich příbuzných, jeho čest vyžadovala, aby na všechno osobně dohlédl.

Aby Scropea tajně, nenápadně sledoval a přesvědčil se, že se nic nepokazí.

Aby se ujistil, že Scrope nepřekročí svou pravomoc.

Nehybně stál, díval se na malebnou nížinu, za níž se zvedaly vrcholky Vysočiny, vdechoval vůni borovic a jedlí a toužil po klidu.

Slunce se pomalu klonilo k západu, šerilo se a stíny se prodlužovaly. Nakonec se přece jen pohnul. Narovnal se, s rukama stále zabořenými v kapsách se obrátil a vyšel zpátky na ulici, která ho dovede až domů. Se sklopenou hlavou a s pohledem upřeným na oblé dlažební kostky si skládal v hlavě dopis pro svého majordoma, aby mu vysvětlil, že se nějakou dobu zdrží. Potom – jak doufal a modlil se – přijede na Vysočinu s Elizou Cynsterovou po boku.

1. KAPITOLA

Dům St. Ives

Grosvenorské náměstí, Londýn

„*To není spravedlivé,*“ reptala tiše Elizabeth Marguerite Cynsterová, pro všechny Eliza, když zůstala sama ukrytá ve stínu velké palmy v květináči u stěny tanečního sálu svého nejstaršího bratrance. Úchvatná místnost ve vévodském sídle hostila ten večer nejvybranější členy urozené společnosti vyšňožené v nejjemnějším saténu a hedvábí, ověšené šperky a prsteny. Všichni se skvěle bavili.

Ačkoli se mezi smetánkou našli i tací, kteří na večírku pořádaném Honorií, vévodkyní ze St. Ives, a jejím vlivným manželem Ďáblem Cynsterem pravděpodobně odmítli pozvání k valčíku, zdi praskaly ve švech.

Světlo linoucí se z rozzářených lustrů se lesklo v elegantně upravených účesech a odráželo se od nesčetných diamantových šperků. Jasně barvy šatů tančících dam silně kontrastovaly s předepsanými černými obleky a sněhobílými košilemi jejich partnerů. Všude se rozléhal smích a společenská konverzace. Vzduch prosycovala různorodá směsice parfémů a malý orchestr v pozadí hrál jeden z nejpopulárnějších valčíků.

Eliza přihlížela, jak její nejstarší sestra Heather krouží po parketu v náručí svého pohledného nastávajícího, bývalého proslulého hejska Timothyho Danverse, vikomta Breckenridge. I kdyby nebyl ples uspořádán právě na oslavu jejich zasnub s cílem formálně s nimi

seznámit smetánku i celou vznešenou společnost, poblázněný pohled v Breckenridgeových očích, kdykoli je upřel na Heather, byl dostatečně výmluvný. Bývalý drahoušek urozených dam se nyní stal Heatheriným zapřísáhlým ochráncem a otrokem.

A Heather zas patřila jemu. Její radostný výraz a jiskra v očích to dávaly najevo celému světu.

Navzdory Elizinu méně šťastnému rozpoložení, které z velké části pramenilo právě z událostí vedoucích k Heatherinu zasnoubení, byla Eliza kvůli své sestře upřímně a do hloubi duše šťastná.

Obě strávily léta – doslova *léta* – tím, že hledaly vhodné protějšky mezi příslušníky smetánky, v salonech a tanečních sálech, kde se očekávalo, že se mladé dámy jako ony seznámí s žádoucími ženichy. Přesto se Heather, Elize ani jejich mladší sestře Angelice nepodařilo najít nikoho, kdo by byl předurčen k tomu stát se jejich hrdinou. Logicky tedy došly k závěru, že pokud své budoucí manžele nenaleznou v předepsaných společenských kruzích, musí rozšířit pátrání do oblastí, kde se scházejí ti nejneapolapitelnější, ale zároveň v úvahu přicházející džentlmeni.

Ta strategie fungovala u jejich nejstarší sestřence Amandy a s mírnými odchylkami i u jejího dvojčete, sestry Amelie.

A vlastně v tom nejnečekanějším ohledu zabral stejný přístup i u Heather.

U žen z rodu Cynsterových zřejmě úspěch najít toho pravého spočíval v tom, že musely směle překročit obvyklé společenské hranice.

Přesně k tomu se Eliza chystala, jenže právě tehdy Heather učinila první krok do nebezpečného světa a byla unesena. Breckenridge ji zachránil, ona s ním

utekla – a tím vyšla najevo intrika týkající se „sester Cynsterových“.

Měly být cílem pouze Heather, Eliza a Angelica, nebo i jejich sestřenice Henrietta a Mary?

Nikdo nechápal, jaký se za tou hrozbou skrývá motiv, ani co vlastně únosce s obětí zamýšlí a proč ji chce odvézt do Skotska. A ačkoli se nevědělo, kdo za tím vším stojí, Eliza a ostatní zatím svobodné „sestry Cynsterovy“ se dostaly pod neustálý dohled. Nesměla vystrčit ani nos z domu rodičů, aniž se některý bratr nebo bratranec – což bylo v tomto případě stejně hrozné – objevili po jejím boku.

A nehnuli se od ní.

Ted' neměla šanci učinit z omezujících kruhů urozené společnosti sebemenší krůček. Kdykoli se o to pokusila, bratrova nebo bratrancova ruka ji chytila za loket a nedůstojně ji přitáhla zpátky.

Uznávala, že takové chování je z jejich strany pochopitelné, ale... Jak dlouho to potrvá? Jejich ochranný kordon ji střežil už tři týdny a nejevil žádné známky, že by ve své pozornosti ochaboval.

„Je mi už čtyřadvacet. Jestli letos nenajdu toho pravého, zůstanu navždy na ocet.“

Obvykle si nemumlala sama pro sebe, ale večer končil a jako obvykle se během něj nic zajímavého nepříhodilo. Proto postávala u stěny ve stínu palmy. Už ji unavovalo usmívat se a předstírat, že má zájem o některého z mimořádně vhodných mladíků, kteří na plese soupeřili o její pozornost.

Jako dobře vychovaná dáma z rodu Cynsterových se značným věnem nikdy neměla nedostatek ochotných Romeů. Ale bohužel ani necítila sebemenší touhu zahrát si roli Julie. Společně s Angelikou byla přesvědčená,

že svého hrdinu pozná ne-li hned, jak ho spatří – což byla Angeličina teorie –, tak přinejmenším po několika hodinách strávených v jeho společnosti.

Heather si tím na rozdíl od ní nikdy nebyla jistá – a opravdu povrchně znala Breckenridge řadu let a až do jejich dobrodružství si neuvědomila, že je jí souzený. Jejich přivdaná sestřenice Catriona, která ve Skotsku patřila mezi nejéteričtější a zároveň nejvznešenější stvoření, naznačila, že Heather musí svého hrdinu poznat víc „do hloubky“, a její předpověď se nakonec naplnila.

Catriona dala Heather náhrdelník s přívěskem, který měl mladé dámě pomoci najít pravou lásku – svého hrdinu. Říkala, že by ho Heather měla postupně předat Elize, Angelice a posléze i Henriettě a Mary, než se nakonec opět vrátí do Skotska Catrionině dceři Lucille.

Eliza zvedla ruku a dotkla se pěkného řetízku zdobeného ametystovými korálky, který se jí vinul kolem krku. Na něm visel růženín uhnízděný mezi jejími řadry. Řetízek zakrývala jemná krajka elegantního fiží a límeček zlatých hedvábných šatů.

Teď patřil přívěsek jí, ale kde byl hrdina, kterého jí měl přivolat?

Tady zjevně ne. Žádný džentlmen s potenciálem hrdiny se jako zázrakem neobjevil. Ne že by to zde, v samém středu nejvyšší urozené vrstvy společnosti, očekávala. Přesto cítila zklamání a nepolevující smutek.

Při hledání vlastního hrdiny Heather – zcela bezděčně, nicméně účinně – zhatila Elize plány. Ačkoli Elizin vyvolený nepatřil mezi smetánku, neměla možnost dostat se ven, aby ho našla.

„Co si mám, proboha, počít?“

Uslyšel ji lokaj procházející po obvodu tanečního sálu se stříbrným podnosem v ruce, obrátil se a zamžoural

do stínu. Eliza na něj letmo pohlédla. Jakmile ji spatřil, s viditelnou úlevou popošel blíž.

„Slečno Elizo.“ Uklonil se a napřáhl k ní ták. „Tohle vám posílá nějaký džentlmen, slečno. Už to bude dobrá půlhodina. Nemohli jsme vás v tom davu najít.“

Elize prolétlo hlavou, který nudný patron jí posílá vzkaz tentokrát. Sáhla po složeném pergamenu ležícím na podnose. „Děkuji vám, Camerone.“

Lokaj sloužil v domácnosti jejích rodičů a v domě St. Ives pouze dočasně vypomáhal. „Víte, kdo to byl?“

„Ne, slečno. Nedal to přímo mně, ale jednomu z ostatních sloužících. Ti mi to předali.“

Eliza přikývla na znamení, že může jít.

Cameron se krátce uklonil a vzdálil se.

Eliza list bez velkého očekávání rozbalila. Rukopis, sled rozmáchlých černých tahů na bílém papíře, působil troufale.

Velmi mužsky.

Naklonila arch ke světlu a četla:

Přijďte za mnou do zadního salonu, jestli máte odvahu. Ne, neznáme se a ani tento vzkaz jsem nepodepsal, protože moje jméno by Vám stejně nic neřeklo. Nebyli jsme si oficiálně představeni a teď tu není žádná vznešená osobnost, která by nám tu laskavost prokázala. Už jen to, že jsem zde, na tomto plese, ovšem dostatečně vypovídá o mých předcích a společenském postavení. A vím, kde je zadní saloněk.

Věřím, že je na čase, abychom se setkali tvář v tvář, i kdyby jen proto, abychom zjistili, jestli existují i jiné úrovně vztahu, které bychom si přáli rozvíjet.

Končím tento dopis stejně, jak jsem ho začal. Přijďte za mnou do zadního salonku, jestli máte odvahu.

Budu tam na Vás čekat.

Eliza se neubránila úsměvu. Jak... neomalené. A troufalé. Poslat jí takový list v bratrancově domě pod nosem vznešených osobností a celé její rodiny!

Přesto ať šlo o kohokoli, byl v domě, a pokud věděl, kde je zadní salonek...

Přečetla si vzkaz znovu a přemýšlela. Nenapadal ji jediný důvod, proč by nemohla vyklouznout do zadního salonku a zjistit, kdo se jí opovážil poslat něco takového.

Vyšla ze svého úkrytu a rychle, co nejnenápadněji proběhla po obvodu stále zaplněného sálu. Byla si jistá, že pisatel má pravdu – nezná ho a nikdy se nesetkali. Nevěděla o žádném džentlmenovi, kterého by napadlo poslat takové pobuřující pozvání na soukromé dostavníčko v domě St. Ives.

Zmocnilo se jí vzrušení a dychtivé očekávání. Možná je to konečně tady – okamžik, kdy se před ní objeví její hrdina.

Vyšla bočními dveřmi na chodbu, zahrnula na další a zase na další, která už zdaleka nebyla tak zářivě osvětlená, a cílevědomě mířila do zadní části rozlehlého sídla. Ocitla se v soukromých prostorách, které byly od hlučných sálů poměrně vzdálené. Ze zadního salonku se dalo vyjít na zahradu. Honoria tam často odpoledne sedávala a pozorovala své děti, jak si hrají na trávníku pod terasou.

Eliza konečně došla na konec poslední chodby a objevily se před ní dveře salonku. Nezaváhala. Vzala za kliku, otevřela a vstoupila dovnitř.

Nebylo rozsvíceno, ale okny a prosklenými dveřmi na terasu pronikalo dovnitř měsíční světlo. Rozhlédla se, a když nikoho neviděla, zavřela dveře a popošla dál. Možná na ni dotyčný čeká v některém křesle obráceném k oknu.

Když se však přiblížila až k nim, zjistila, že jsou prázdná. Zastavila se a svráštla čelo. Že by to její nápadník vzdal a odešel?

„Haló?“ Chystala se obrátit. „Je tu někdo...“

Za ní se ozvalo tiché zašustění.

Otočila se – ale už bylo pozdě.

Silná paže se jí ovinula kolem pasu a přitáhla ji k sobě. K pevnému mužskému tělu.

Eliza otevřela ústa...

Obrovská dlaň prudce vylétla vzhůru a přitiskla jí na obličej bílou látku. A už tam zůstala.

Eliza se s neznámým útočníkem prala a přitom vdechovala nechutně nasládlý pach...

Svaly jí začaly ochabovat.

Sklesle se prověsila a pokusila se obrátit hlavu, ale silná dlaň jí nesmlouvavě následovala a stále jí držela tu odpornou látku na obličejí...

Skutečný svět zmizel a obklopila ji tma.

Elizu probralo nepříjemné pohupování.

Kymácela se ze strany na stranu a nedokázala s tím nic udělat. Potom se jí smysly vyostřily a poznala rachocení kol na zaoblených dlažebních kostkách.

Kočár. Sedí v kočáře a jede...

Panebože – Unesli mě!

Po prvotním otřesu se jí zmocnila panika. A to jí pomohlo, aby vzala rozum do hrsti. Ještě neotevřela oči, neboť měla víčka stejně těžká jako končetiny. I pohnout prstem by vyžadovalo nepředstavitelné úsilí. Nedomnívala se, že má svázané ruce nebo nohy, ale když sebrala dostatečnou sílu, aby vzala rozum do hrsti, nepřipadalo jí to nijak zvlášť důležité.

Vedle ní v kočáře někdo byl... vlastně byli dva.

Zůstala stejně jako před probuzením shrbená v koutě s hlavou svěšenou dopředu. Pomalu se jí vracely další smysly. Když jí nenapověděly nic víc, než že na sedadle vedle ní sedí nějaká osoba a naproti další, při prvním silnějším drcnutí nechala hlavu volně spadnout a pootevřela oči natolik, aby vyhlédla zpod řas.

Naproti ní seděl muž, podle oblečení džentlmen. Měl chladné rysy, protáhlý obličej a hranatou bradu. Tmavě hnědé vlnité vlasy byly pěkně zastřižené. Byl vysoký, slušně oblečený, spíš štíhlý než obtloustlý. Předpokládala, že to on si ji k sobě přitiskl v zadním salonku. Jeho velká ruka jí držela před nosem ohavně páchnoucí látku...

Při vzpomínce na nechutné výpary ji rozbolela hlava a zvedl se jí žaludek. Zhluboka se nadechla nosem, aby tu vzpomínku potlačila, a přesunula pozornost k osobě vedle sebe.

Seděla tam nějaká žena. Eliza jí neviděla do obličeje, ale šaty, které jí zakrývaly nohy, naznačovaly, že je to služebná. Služebná urozené dámy, možná dokonce komorná, protože černá látka byla kvalitnější než by měla obyčejná služka.

Je to stejně jako s Heather. I Elizinu sestru doprovázela během cesty komorná. Rodina to považovala za důkaz, že za únosem stojí nějaký šlechtic. Kdo jiný by myslel na komornou? Byl muž sedící naproti ní onen urozený padouch?

Eliza si ho znovu prohlédla a usoudila, že ne. Heather unesli nájemní zločinci, ale – alespoň pokud mohla podle Heatherina popisu srovnávat – tito dva vypadali, že jsou na společenském žebříčku o stupínek výš. Přesto na Elizu působili jako lidé, kteří pouze plní zadaný úkol.

Mysl se jí vyjasňovala a přemýšlelo se jí snadněji.

Jestli se opakuje totéž co s Heather, vezou Elizu na sever do Skotska. Nenápadně, aby to stále vypadalo, že je v bezvědomí, vyhlédla z okna na ulici a potají se zadívala ven. Chvíli to trvalo, ale nakonec došla k závěru, že kočár nejede po Velké severní cestě. Kodrcal po trase, kterou její rodina jezdila na návštěvu k lady Jerseyové do Osterley Parku.

Míří na západ. Jak daleko od Londýna se chtějí dostat?

A pokud není jejich místem určení Skotsko, jak její příbuzní poznají, kterým směrem po ní mají pátrat? Budou předpokládat, že jede na sever... tedy až konečně zjistí, že se po ní slehla zem.

At' už jsou tito lidé kdokoli, jsou troufalí a chytrí. Elizu i ostatní dívky z Cynsterova rodu svědomitě hlídali bratři a bratřanci, ale na jediném místě, kde předpokládali, že Elize nic nehrozí, v domě St. Ives, jejich ostražitost polevila.

Nikoho by nenapadlo, že se únosci odváží zaútočit právě tam a dnes večer. Sídlo bylo plné hostů, příbuzných a personálu z různých domácností rodiny Cynsterových, kteří Elizu dobře znali.

Navzdory dřívější nespokojenosti by dala bůhvíco za to, aby viděla Ruperta, Alasdaira nebo dokonce některého z domýšlivých bratřanců, jak za nimi cválají na koni.

Tak dlouho ji obtěžovali přehnanou starostlivostí, a teď, když by je skutečně potřebovala, kde jsou?

Zamračila se.

„Je vzhůru,“ promluvil muž. Eliziny rysy mírně ochably, jako by se zamračila ve spánku. Zavřela oči, ani se nehnula a nedala na sobě znát, že něco slyší.

Žena vedle ní se zavrtěla a Eliza vycítila, že se jí dívá do obličjeje.

„Víte to určitě?“

Byla to určitě komorná, neboť se vyjadřovala kultivovaně a tónem typickým pro výše postavené služící.

To potvrdilo Elizino podezření, že i muž je pouze najatý ničema, a nejde tedy o záhadného Skota, o kterém si mysleli, že zosnoval Heatheřin únos.

Po chvíli muž prohodil: „Jen to tak dělá. Dejte jí opiovou tinkturu.“

Opiovou tinkturu?

„Říkal jste, že nemáme používat omamné prostředky, abychom jí neublížili.“

„To ano, ale musíme jet rychle, takže potřebujeme, aby spala – a on se to nedozví.“

Kdo?

„Dobře.“ Žena zalovila v tašce. „Musíte mi s tím pomoci.“

„Ne!“ Eliza sebrala všechnu energii, aby je přesvědčila, že jí nemusí znovu uspávat, ale přecenila své schopnosti. Její hlas zněl tlumeně, jako by šeptala. Pokusila se odstrčit černovlasou ženu s tmavýma očima, která se k ní nakláněla se skleněnou lahvičkou, v níž byla světlá tekutina, ale neměla dost síly.

Potom ji muž chytil, jednou rukou jí znehybněl zápěstí a druhou jí zvedl bradu.

„Teď! Nalijte jí to do krku.“

Eliza se snažila zavřít ústa, ale muž jí vmáčkl palec do dásně a žena jí hbitě nalila dávku opia mezi rty.

Eliza ji nechtěla polknout, ale tekutina stékala dolů...

Muž ji držel, dokud jí svaly neochably a tinktura nezačala působit.

Než se Elize příště podařilo vzchopit natolik, aby dokázala přemýšlet, uplynulo několik dní. Neměla tušení,

jak dlouho se omámená choulila v rohu kočáru. Z toho, co věděla, jeli téměř bez zastávky.

Připadala si neuvěřitelně slabá. Se zavřenýma očima se zvolna probírala a třídila si v hlavě neuspořádané útržky informací a kratičké postřehy, které v prchavých okamžicích mezi dlouhými úseky apatie posbírala.

Vzpomínala si, že ji vezli z Londýna po Západní cestě. Za svítání dojeli do Oxfordu, protože na světla jící obloze krátce zahlédla známé špičky kostelních věží.

Po první dávce opiové tinktury ji už používali uvážlivěji a vnutili jí jen takové množství, aby zůstala málnatá, ospalá a neschopná ničeho, natož útěku. Proto si mlhavě vybavovala, jak míjeli další města, kde viděla kostelní věže a náměstí, ale s jistotou si vzpomínala pouze na York. Projeli těsně vedle chrámu... domnívala se, že bylo časně ráno. Probudilo ji hlasité vyzvánění zvonů, ale potom kočár zahnul, vyjel z městské brány a Eliza znovu podlehla dřímotě.

Od té doby neustále pospávala. Teď, s hlavou volně svěšenou a tak těžkými víčky, že měla potíže otevřít oči, použila další smysly.

A ucítila moře. Typický slaný pach byl silný a se dveřmi kočáru cloumaly poryvy větru. Slyšela chrčivé skřehotání racků, které se nedalo s ničím zaměnit. Takže... projeli Yorkem a vydali se k pobřeží.

Kde jsou teď?

V této oblasti tak daleko od Londýna se moc nevyznala. Ale jestli projeli Oxfordem a potom Yorkem, připadalo jí pravděpodobné, že ji skutečně vezou do Skotska, jen se vyhýbají Velké severní cestě, nepochybně proto, že ji její rodina bude důkladně pročešávat.

Jenže po Elize nenajdou ani stopu. A proto jí nikdo nepřijede na pomoc... došlo jí, že na záchranu od příbuzných se spolehnout nemůže.

Musí se tedy zachránit sama.

Ta myšlenka jí otrásla. Dobrodružství nebyla její silnou stránkou. Takové věci nechávala na Heather, a ještě víc na Angelice. Prostřední Eliza byla na rozdíl od sestry tichá a klidná, hrála jako anděl na klavír a na harfu a skutečně milovala vyšívání.

Pokud však chce uniknout – a o tom vůbec nepochybovala – bude muset jednat sama za sebe.

Zhluboka se nadechla, donutila se otevřít oči a opatrně pohlédla na své spolčinky.

Tehdy poprvé měla možnost prohlédnout si je v denním světle, poněvadž kdykoli si zatím všimli, že je vzhůru, rychle ji znovu uspali. Žena, kterou původně považovala za komornou, byla spíš společnicí a ošetřovatelkou, kterou si zámožné rodiny najímaly, aby se starala o jejich stárnoucí příbuzné. Byla upravená, schopná, mluvila zdvořile a na pohled působila docela příjemně. Husté tmavé vlasy měla stažené do pevného drdolu a bledý obličej i rysy naznačovaly, že možná pochází z vyšší střední vrstvy, ale zřejmě ji postihly těžké časy.

Její výraz byl nesmlouvavý a oči ještě nesmlouvavější.

Eliza usuzovala, že má podobnou postavu jako ona, je zhruba stejně vysoká – spíš vyšší a štíhlejší – a možná o několik let starší. Jako pečovatelka však měla pravděpodobně mnohem větší sílu.

Eliza přesunula pohled k muži, který celou cestu seděl naproti ní. Několikrát ho viděla zblízka, když ji držel, aby ji mohli omámit. Nebyl to ten záhadný muž, protože si vybavila Breckenridgeův popis, jímž

nepolapitelného šlechtice vylíčil. „*Jeho obličej byl jako vytesaný ze žuly a oči měl jako led.*“

Muž sedící naproti ní měl sice výrazné, nikoli však ostře řezané rysy, a tmavě hnědé oči výsledný dojem ještě zjemňovaly.

„Už je zase vzhůru.“ Tentokrát si jí všimla ošetřovatelka.

Muž vyhlížející z okna se prudce obrátil.

„Mám ji znovu omámit?“ zeptala se žena.

Zachytil Elizin pohled a upřeně se na ni zadíval.

Mlčky mu tu troufalost oplácela.

Naklonil hlavu a přemýšlel. Po dlouhé době odpověděl: „Ne.“

Eliza si v duchu oddychla. Už měla své nemohoucnosti víc než dost.

Muž se zavrtěl, pohodlně se uvelebil a pohlédl na ženu. „Až přijedeme do Edinburghu, musí být jako rybička. Proto bude lepší, když už jí nebudeme žádné uklidňující prostředky podávat.“

Do Edinburghu?

Eliza se narovнала, zvedla shrbená ramena, opřela se o čalouněné sedadlo a spatra se na muže zadívala. „Kdo jste?“ vypravila ze sebe slabým a zastřeným hlasem.

Zkřivil rty a naklonil hlavu. „Scrope. Victor Scrope.“ Zalétl pohledem k ženě. „A tohle je Genevieve.“ Obrátil se zpátky k Elize a pokračoval: „Váš poručník poslal mě, Genevieve a našeho kočího, abychom vás odvezli z neřestmi prolezlého Londýna, kam jste z jeho odlehlého panství uprchla.“

Eliza poslouchala v podstatě stejnou historku, kterou použili Heatherini únosci, aby ji donutili k poslušnosti.

„Prý jste stejně jako vaše sestra natolik inteligentní,“ pokračoval Scrope, „že snad pochopíte, že vzhledem

k tomu by vás jakákoli snaha upoutat pozornost nenapravitelně zdiskreditovala.“

Povytláhl obočí a čekal. Eliza ostře přikývla.

„Ano. Chápu.“ Stále mluvila tichým hlasem, ale síly se jí vracely.

„Skvělé,“ pravil Scrope. „Rád bych ještě dodal, že zakrátko přejedeme skotské hranice, a tam budou veškeré pokusy sehnat pomoc ještě zbytečnější. Pro případ, že byste si toho nevšimla, jsme se vyhnuli Velké severní cestě. I kdyby ji vaše proslulá rodina prohledala od začátku do konce, nenajdou po vás ani stopu.“ Scrope zachytil její pohled. „Proto není pravděpodobné, že vás někdo z nich zachrání. Následující dny tedy budou pro nás všechny mnohem jednodušší, pokud se smíříte s tím, že jste moje zajatkyně a že vás nepustím dřív, dokud vás nepředám do rukou toho, kdo si mě najal.“

Choval se tak klidně a sebejistě, že si připadala jako v kleci.

Znovu přikývla, ale její mysl už trochu překvapivě hledala, zkoumala a posuzovala možnosti úniku. Scropeovy zmínky o Heather potvrdily, že si ho skutečně najal tentýž záhadný cizinec, který měl na svědomí i Heatherino zmizení. Eliza si rozhodně nepřála dostat se mu do rukou. Jestli bude s útekem čekat moc dlouho, nejspíš se už žádné šance nedočká. Jenže pokud se nemůže spoléhat na pomoc svých blízkých, kdo ji v tom případě zachrání?

Obrátila hlavu a vyhlédla na kolem ubíhající krajinu. V dálce za skalnatými útesy spatřila moře třpytící se v slabých slunečních paprscích. Pokud dnes ráno projeli Yorkem, do hranic už moc velkých měst nepotkají.

Nechtěla nečinně čekat, až se dostanou do Skotska. Jak Scrope správně naznačil, tam se její vyhlídky na záchranu ještě sníží.

Eliza potřebovala, aby ji někdo osvobodil. Kdyby se o to pokusila sama, kvůli historce, kterou měli její únosci připravenou, by se společensky znemožnila.

Jako Heather potřebovala, aby se objevil nějaký hrdina a odvezl ji do bezpečí.

Heather měla vikomta Breckenridge. Kdo si přijede pro ni?

Nikdo, protože její příbuzní vůbec netuší, kde je.

Breckenridge viděl Heatherin únos a od začátku ji sledoval. Eliza si však byla jistá, že o tom, kam jede ona, nemá nikdo ani potuchy.

Pokud se tedy chce zachránit, musí se o to zasloužit sama.

Mrzelo ji, že s ní není Angelica. Mladší sestra by hýřila nápady a překypovala nadšením je vyzkoušet. Elizu na rozdíl od ní nic chytrého nenapadlo. Mohla by využít zjevné skuliny v plánech zločinců, a to smyšlenky, že ji vezou k jejímu poručíkovi?

Kdyby upoutala pozornost někoho urozeného, kdo ji zná, pak by výmysl únosců neobstál. A vzhledem k bohatství a vlivu její rodiny existovala značná šance, že by se časem zapomnělo i na šokující skutečnost, že strávila v rukou těch ničemů několik dní i nocí.

K záchraně však musí dojít ještě v Anglii. Jakmile se dostanou do Skotska, pravděpodobně už nikoho známého nepotkají, a šance povědět někomu, že ji vězní únosci, výrazně zeslábnou.

Opět se schoulila do rohu kočáru, upřela oči před sebe a prohlížela si občasná vozidla, která jela proti nim. Pokud uvidí někoho vhodného...

V tomto vzdáleném koutu Anglie znala dobře jen dvě rodiny – Variseyovy z Wolverstonu a Percyovy z Alnwicku. Pokud se však budou i nadále vyhýbat Velké severní cestě, nejspíš na žádného člena jejich domácností nenarazí.

Pohlédla na Scropea a zeptala se: „Jak dlouho potrvá, než překročíme hranice?“ Podařilo se jí položit tu otázku tak, že působila dostatečně lhostejně.

Scrope vyhlédl ven, vytáhl hodinky na řetízku a zadíval se na ně. „Je krátce po poledni, takže ve Skotsku bychom měli být v podvečer.“ Zastrčil hodinky zpátky do kapsy a obrátil se k Genevieve. „Na noc se podle plánu zastavíme v Jedburghu a zítra ráno vyrazíme do Edinburghu.“

Eliza znovu vykoukla ven a zadívala se na cestu. V Edinburghu byla dvakrát. Jestli ráno vyjedou z Jedburghu, měli by být ve skotském hlavním městě do poledne. Tam ji, jak vyrozuměla, předají urozenému muži, který si je najal.

Ale jestli nepřekročí hranice dřív jak v podvečer, jistě pojedou podél pobřeží přes Newcastle upon Tyne, nejbližší větší město jak pro oblast Wolverstonu, tak Alnwicku. Aby se dostali na cestu do Jedburghu, budou muset projet centrem.

At' už se dnes koná trh nebo ne, pomalá jízda Newcastlem bude její největší šancí, jak přitáhnout pozornost někoho, koho zná a kdo ochotně požádá o pomoc úřady.

Ačkoli si v dobrodružstvích nikdy nelibovala, tohle zvládne. Nic jiného jí nezbývá.

Uvolněně se opřela do podušek, vyhlédla ven a čekala, až se objeví střechy města.

Slunce vykouklo zpoza mraků a uspávalo ji svým teplem, ale odolala pokušení. Poposedla si, narovнала

se, protáhla a potom se znovu opřela. Do očí ji boudalo ostré světlo odrážející se od kaluží po jarní přepršce.

Musela je zavřít, jen na okamžik. Dokud ten nepříjemný pocit nepoleví.

Prudce se probudila. Chvíli si na nic nevzpomínala, ale pak si uvědomila, na co čeká. Vyhlédla z okna a pochopila, že uplynula nejméně hodina.

Jeli po poměrně velkém mostě a právě odlišné drkotání kol na dřevěných prknech ji probudilo.

S divoce tlukoucím srdcem se posadila. Venku uviděla řadu domů. Zaplavila ji úleva. Právě vjíždějí do Newcastleu. Nepřišla tedy o svou šanci.

Zavrtěla se na sedadle, protáhla si ramena a pak se s rovnými zády znovu opřela a zadívala se z okna.

Modlila se, aby šel po chodníku někdo, koho zná. Třeba by Minerva, vévodkyně z Wolverstonu, mohla vyrazit na nákupy.

Nejlépe s manželem.

Elizu nenapadal nikdo, kdo by ji mohl zachránit líp než Royce, vévoda z Wolverstonu.

Cítila na sobě Scropeův ostríží zrak, ale nevšímala si toho. Potřebovala mít oči na stopkách. Jakmile někoho zahlédne, musí jednat, a pak už bude příliš pozdě, aby ji Scrope zastavil.

Jenže... čím dál jeli, tím víc domy řídly a nakonec se úplně vytratily.

Probudila se, když odjížděli z města, ne když přijížděli, jak se domnívala.

Promeškala příležitost.

Nejlepší a nejspíš i poslední naději upoutat pozornost někoho známého.

Poprvé v životě měla pocit, že jí opravdu pokleslo srdce.

Až do žaludku.

Polkla a pomalu se opřela.

Nedívala se na Scropea, ale když se odvrátil, cítila, že jeho ostražitost polevila.

Věděl, že teď už není moc pravděpodobné, aby mu zkrřížila plány.

„Tohle,“ promluvil zdánlivě k Genevievě, „bylo poslední velké město před hranicemi. Mezi námi a Jedburghem leží volná krajina. Taylor by nás tam měl dovézt ještě před soumrakem.“

Genevieve něco zabručela, aby dala najevo, že ho slyšela.

Eliza přemýšlela, jestli jí Scrope četl myšlenky. Pokud měl v úmyslu ji sklíčit a zbavit odvahy, podařilo se mu to.

Dál se dívala z okna a ztrácela veškerou naději. Rozhodně nezabočili na Velkou severní cestu, poněvadž tu by poznala – jela po ní z Newcastlu do Alnwicku několikrát. Tady však v životě nebyla. Pole lemovaly příkopy a sem tam se objevily střechy chalup a farem.

Kočár se cestou k severu rovnoměrně kymácel a kola duněla v neustálém, nepolevujícím rytmu. Tu a tam je minulo další vozidlo, většinou zemědělské povozy.

Postupně se cesta zúžila. Pokaždé, když z protějšího směru někoho potkali, museli oba zpomalit a opatrně kolem sebe projet.

Eliza zamrkala. Nenarovнала se, ale zůstala uvolněná a ochablá. Nesměla ničím podnítit Scropeovu ostražitost.

Kdyby jel náhodou směrem k Newcastlu někdo vhodný, seděla na správné straně, aby na sebe upozornila.

Byla v zoufalé situaci. Ať už uvidí venkovského šlechtice nebo kohokoli z panstva, musí být připravená chopit se příležitosti a volat o pomoc, jinak se její rodina nikdy nedozví, kam ji vezou. I kdyby ta osoba pouze napsala někomu do Londýna, stačilo by to. Ta zpráva by se už k jejím rodičům donesla.

Nezbývalo jí než tomu věřit.

Musela někoho zalarmovat a oblast před hranicemi byla její poslední možností.

Pokud se naskytne příležitost, a to jakákoli, využije ji.

Se zdánlivě apatickým výrazem si to slíbila. Není sice tak tvrdohlavá a odhodlaná jako Heather, a možná jí chybí Angeličina neukázněnost a nebojácnost, ale nesmí dovolit, aby ji předali nějakému skotskému hulvátovi, aniž se aspoň jednou pokusila dostat na svobodu.

Byla sice klidná a tichá, ale to ještě neznamenalo, že si nechá všechno líbit.

Jeremy Carling projel s lehkým dvoukolovým kočárem ostrou zatáčku a na prvním úseku dlouhé zpáteční cesty do Londýna nasadil plynulé tempo.

V poledne odjel z hradu Wolverstone, ale místo aby se jako obvykle vydal k Morpethu a Newcastleu přes Rothbury a Pauperhaugh, vybral si Západní cestu po severním okraji Harwoodského lesa, aby se napojil na méně frekventovanou trasu do Newcastleu jižně od Otterburnu.

Užíval si pohled na svěží pole, a ačkoli na ne příliš rušné komunikaci musel jet pomaleji, nádherné výhledy mu to víc než vynahrazovaly.

Jakmile se kola kočáru dostala na lepší povrch, dovolil svému nejnovějšímu ušlechtilému vraníkovi, kterého pojmenoval Jasper, aby natáhl krok. Odpoledne

se krátilo, ale i tak dorazí do Newcastleu a do hostince, v němž obvykle přespával, ještě před setměním. Jakmile nemusel přemýšlet o praktických záležitostech, jeho mysl se jako obyčejně stočila k úvahám o starodávných hieroglyfech, jejichž studium tvořilo podstatu jeho života.

Hned zpočátku, když se po smrti rodičů přestěhoval i se sestrou Leonorou k ovdovělému strýci siru Humphreyi Carlingovi, ho nesrozumitelné obrázkové písmo fascinovalo. V té době mu bylo dvanáct, pobízela ho neukojitelná zvědavost a tento povahový rys ho nepustil. Humphrey byl už tehdy uznávanou přední kapacitou na starodávné jazyky, zvláště mezopotamské a sumerské rukopisy. Jeho dům byl plný zatuchlých svazků a papyrových svitků.

Jeremy nechal Jaspéra proběhnout další zatáčku a při vzpomínce na minulost se usmál.

Starodávné texty, jazyky a hieroglyfy ho upoutaly v prvním okamžiku, kdy je spatřil. Překlady a odhalování jejich tajemství se brzy staly jeho vášní. Zatímco synové jiných džentlmenů odešli studovat na Eton či Harrow, on, od dětství schopný a netrpělivý žák, měl soukromé učitele a v Humphreyi, který byl sám pozoruhodný učenec, vynikajícího rádce. Takže namísto přátel ze školy, které mívali jiní mladíci v jeho věku, měl staré kolegy.

Takový život mu zcela vyhovoval a cítil se v něm jako ryba ve vodě.

Protože Humphrey i on sám byli bohatí, a tudíž nezávislí – v jeho případě díky značnému dědictví po rodičích –, spokojeně se na úkor společenských událostí pohroužili do starodávných obsáhlých svazků a většinou se stýkali se stejně smýšlejícími učenci.

Kdyby to situace dovolila, pravděpodobně by setrvali v pohodlném ústraní do konce života, ale před několika lety převzal Jeremy povinnosti, které Humphrey vykonával několik desítek let. Zároveň stoupl zájem veřejnosti o historické artefakty. To vedlo k častým žádostem o konzultace ze strany soukromých institucí i bohatých rodin, které chtěly ověřit pravost a hodnotu děl nalezených ve svých sbírkách. Ačkoli jim Humphrey občas vyhověl, věk si na něm vybíral svou daň a vyřizování čím dál početnějších obchodních záležitostí padlo hlavně na Jeremyho bedra.

Nyní byl tak vyhlášeným odborníkem, že mu majitelé starodávných rukopisů často nabízeli přemrštěné sumy, aby získali jeho názor. V jistých kruzích se stalo velkou módou, když někdo mohl prohlásit, že tento mezopotamský svitek ověřil právě velmi uznávaný Jeremy Carling.

Při tom pomýšlení se Jeremy ušklíbl. Manželky mužů, kteří usilovali o jeho mínění, ho také dychtivě přemlouvaly k návštěvě, aby se mohly pochlubit počtou, že byly hostitelkami tak slavného, a přece samotářského badatele.

To, že se vyhýbal společnosti, se svým způsobem obrátilo proti němu. Pocházel z urozeného rodu, měl dobré styky, byl uznávaný, velmi bohatý a nepolapitelný, takže na jeho samotářství mnohé hostitelky pohlížely jako na výzvu. Úskoky, k nimž se některé z nich uchýlovaly, aby se ho pokusily chytit do pastí, ho ohromovaly.

Nikdo však neuspěl a ani neuspěje. Jeremy měl rád poklidný život.

Ačkoli radit široké veřejnosti bylo výnosné a často i uspokojujivé povolání, raději trávil většinu času v knihovně. Tam překládal či studoval díla, která si

k němu buď sama našla cestu, nebo mu je jako slavnému odborníkovi a sběrateli předaly různé veřejné instituce zabývající se výzkumem starověkých civilizací.

Akademická studia a příspěvky do časopisů tvořily podstatnou část jeho práce a navždy zůstanou jeho hlavním zájmem.

V tomto ohledu byli on a Humphrey jako dva hrášky v lusku. Oba se zcela spokojili s tím, že v domě na Montrose Place v Londýně seděli v rozlehlých propojených knihovnách – každý v jedné – a věnovali se nějakému zaprášenému svazku. Jediné, co je s naprostou jistotou vytáhlo z vědeckého ústraní, byla vyhlídka na nalezení neznámého pokladu.

Vzdělanci jako oni pro takové okamžiky žili. Vzrušení, že objeví starodávňý text, o kterém nikdo nikdy neslyšel, bylo jako droga, na které byli jako živočišný druh nevyčísitelně závislí.

Dokonce ho to odlákalo až do vzdálených částí Northumberlandu na hrad Wolverstone, který patřil Roycei Variseyovi, vévodovi z Wolverstonu, a jeho manželce Minervě. Royce a Minerva se už léta blízce přátelili s Leonorou a jejím manželem Tristanem Wemysem, vikomtem z Trenthamu, takže Jeremy znal vévodský pár velmi dobře. Proto tedy, když Royce při sepisování knihovny po zesnulém otci narazil na jakousi starodávňou knihu s hieroglyfy, požádal o názor právě Jeremyho.

Jeremy se v duchu usmál, švihl otěžemi a pobídl vránika k rychlejšímu cvalu. Měl štěstí – Royceova kniha byla fantastický nález, starý sumerský text, který byl považován za dávno ztracený. Jeremy se nemohl dočkat, až o něm poví Humphreymu, a stejně tak se těšil, až na základě nesčetných poznámek začne připravovat

přednášku pro Královskou společnost. Jeho pojednání vyvolá rozruch.

Očekávaná radost mu rozehrála krev a myšlenky na budoucnost vykouzly v jeho hlavě obrázek knihovny a domova.

Klidu, pohodlí a ticha.

Prázdnoty.

Rád by ten problém pustil z hlavy jako obvykle, ale byl uprostřed ničeho a o jeho mysl se nic zajímavějšího neucházelo. Možná tedy bylo na čase se tím zabývat.

Nebyl si jistý, kdy nebo proč začal pociťovat neklid. S jeho prací to nijak nesouviselo – tam byly vyhlídky velice růžové. Stále měl pocit, že ho zvolená profese naplňuje, a dlouhotrvající zájem o vybraný vědní obor ho jako vždy pohlcoval.

Nemělo to ani nic společného s hieroglyfy.

Ta nechtěná stísněnost vycházela z hloubi jeho duše, rychle rostla a vyvolávala v něm úzkost, že mu uniká něco životně důležitého, že nějakým způsobem selhal.

Ne v práci, ale v životě.

Během dvou týdnů, které strávil ve Wolverstonu, obavy ještě zesílily a uhnízdily se mu v hlavě.

Pravdu ho překvapivě přiměla vidět Minerva, Royceova laskavá manželka. Při loučení ho donutila, aby čelil tomu, čemu se už nějaký čas vyhýbal.

Myšlenkám na rodinu. Děti. Budoucnost.

Ve Wolverstonu si konečně uvědomil realitu.

Jelikož vyrůstal bez rodičů, pouze s Humphreym – který byl už tehdy samotářský vdovec – a sestrou Leonorou, nebyl zvyklý na teplo rodinného krbu a další pohodlí.

Místo, kde s Humphreym bydlel, byl pouze dům.

Chyběla mu podstata toho, aby se změnil v domov.

Jeremy se domníval, že mu na tom nezáleží, a Humphreymu jakbysmet.

V tom se však, přinejmenším u sebe, spletl. Ten omyl a z něj vyplývající potřeba věnovat se této záležitosti, před níž zároveň zavíral oči, tvořily základ jeho roztěkanosti, která mu nedopřávala klidu a trápila ho čím dál víc.

Minerva se s ním rozloučila slovy: „Musíte s tím brzy něco udělat, drahý Jeremy, jinak se jednoho dne probudíte jako osamělý stařec.“

Přitom na něj upírala laskavé a chápavé oči.
Z jejích slov až mrazilo.

Jak si nyní uvědomil, vyzdvihla podstatu toho, čeho se v hloubi duše bál.

Leonora našla Tristana a Tristan zase ji, stejně jako Royce s Minervou založili rodinu a obklopili se divokým potomstvem.

Jeremy měl své knihy, ale jak Minerva naznačila, ty ho v nadcházejících letech nezahřejí. Zvláště až Humphrey, už nyní stařec chatrného zdraví, zemře. Nebude potom litovat, že se neobtěžoval udělat si čas najít dámu, která ho bude provázet životem, a nezplodil děti? Že se nepostaral, aby se po chodbách jeho domu rozléhal dětský smích, neměl vlastní potomky a neviděl je vyrůstat?

Aby měl syna, kterému by předal své vědomosti a osvojenou moudrost, tak jak to viděl u Royce a jeho nejstarších chlapců? Aby měl syna, nebo i dceru, u nichž by mohl rozvíjet zájem o starověké rukopisy jako Humphrey u něj?

Kdysi dávno se domníval, že nic takového nechce, a přece...

Bylo mu už sedmatřicet, což jistě Minervu podnítilo k její poznámce, ačkoli vzhledem k štíhlé postavě, která

po jeho třicetinách mírně zmohutněla, ho ostatní většinou považovali za mladšího. Přesto nemohl popřít, že je její postřeh pravdivý – pokud chce rodinu, jakou má ona s Roycem nebo Leonora s Tristanem, musí s tím něco udělat.

Brzy.

Rychle procválal vískou Raylees a cedule mu oznámila, že před ním leží Raechester. Čekala ho hodina jízdy, aniž se měl čím zaobírat, a klidně tedy mohl ten čas využít.

A rozhodnout se, co vlastně chce.

Trvalo to dvě vteřiny – přál si rodinu, jakou měl jeho švagr. Nebo Royce.

Další myšlenkou bylo: Jak ji má získat?

Bylo jasné, že potřebuje manželku.

Ale jak má získat ji?

Jeho mysl, o které mnoho lidí tvrdilo, jak je geniální a bystrá, se na tomto bodě zastavila.

Proto udělal to, co každý vědec, a otázku přeformuloval. Jaký typ ženy chce a potřebuje, aby to vedlo k optimálnímu výsledku?

Na to se už dalo odpovědět snadněji. Jeho budoucí manželka musí být tichá a zdrženlivá, ne-li přímo plachá, a nesmí jí vadit, že Jeremy tráví celé dny s nosem zabořeným v knize. Spokojeně bude pečovat o domácnost, přivádět na svět děti, jimiž budou požehnání, a starat se o ně. Uměl si představit, že to bude nasmělá, velice diskrétní, pokorná, trpělivá a ochotná žena, která se nebude vměšovat do jeho vědeckého bádání, natož ho od něj vyrušovat.

Ve vesničce Raechester zpomalil koně ke klusu a uškíbl se. Z předchozích zkušeností s něžným pohlavím si dobře uvědomoval, že takový ideál nebude snadné najít.

Dámy, nebo rozhodně alespoň ty, s nimiž flirtoval, milovaly pozornost. Právě tento problém, kromě spousty dalších, pokaždé vedl k tomu, že se jejich cesty rozešly.

Přesto proti ženám obecně nic neměl. Některé jako Cynsterova dvojčata Amanda a Amelia mu připadaly ve-lice zábavné. Kdysi si dopřával rozmanitá dostaveníčka se znuřenými matronami z vyšší společnosti a potom měl tři delší románky, ale nakonec došel k závěru, že se nudí. Zároveň ho rozčilovaly čím dál větší nároky dotyčných dam, takže milostné poměry co nejšetrněji ukončil.

V posledních letech se držel pověsti samotáře a od žen si udržoval odstup. Domníval se, že jakýkoli další flirt by pravděpodobně nadělal víc škody než užitku. Přesto ho Leonora pobízela, ať to nevzdává, a trvala na tom, že minulé zkušenosti znamenají pouze to, že se ještě nesetkal s dámou, která by mu za ty pletky stála.

Logicky její názor připouštěl, ale dál vážně pochyboval, že taková žena vůbec existuje, natož aby mu zkrížila cestu.

V intelektuální rovině byl vůči ženám ostražitý a poměrně přezíravý. Ostražitý proto, že občas přemítal, jestli nefungují na nějakém odlišném principu racionality a nevědí víc než on, přinejmenším o společenských záležitostech. Přezíravý byl proto, že jejich rozum a logika v něm nevzbuzovaly úctu.

V tomto ohledu by však i z mužů uspěl jen málokdo.

Teď, když se rozhodl, že si najde manželku – opravdu to udělal? Ano, byl o tom přesvědčený –, musel si... jak by to jen Tristan a jeho společníci z klubu Bastion formulovali?... stanovit cíle, kterých má dosáhnout.

Jeho úkolem bylo najít dámu dokonalého charakteru, která má všechny vlastnosti, jež právě popsal, dvořit se jí a požádat ji o ruku.

Také by ničemu neublížilo, kdyby byla celkem půvabná, podobného společenského postavení jako on a nepotřebovala by radit v tak složitých otázkách, jako kdo má při vstupu do místnosti přednost.

Jenže jak se k takovému cíli přiblížit? V prvé řadě bude muset takovou ženu objevit.

Kdyby požádal Leonoru, vmžiku by mu pomohla.

Jenže v tom případě by se ty staré báby, Tristanovy postarší tety a další příbuzné, okamžitě vrhly do boje. Nic, co by Leonora nebo Tristan řekli nebo udělali, by je nezastavilo – ani nezabránilo pravděpodobné následné katastrofě. I když by to staré dámy nepochybně myslely dobře, měly velmi omezené představy a chovaly se hrozně panovačně.

Pokud tedy nemohl požádat o pomoc Leonoru, nemohl se obrátit na žádnou ženu. To mu bylo jasné. Zbyli tak pouze muži – Tristan a bývalí spolužáci, s nimiž se stále přátelil, včetně Royce.

Představoval si, s čím by mu asi tak mohli pomoci, ale kromě taktických rad – jichž od nich za ta léta už slyšel dost – mu nemohli najít konkrétní mladou dámu a seznámit ho s ní. Všichni byli ženatí a stejně jako on se vyhýbali společnosti jako čert kříži. Od nich tedy žádná pomoc nekynula.

Když důkladněji zavzpomínal na lidi, které znal, našlo se mezi nimi několik svobodných džentlmenů, s nimiž se díky spojení s Cynsterovými seznámil. Z občasných společných setkání však získal dojem, že i oni si drží společnost – přinejmenším kruhy, v nichž se to hemží svobodnými mladými dámami – od těla.

Hm. Když o tom problému přemýšlel důkladněji, došel k závěru, že všichni muži, které zná nebo je s nimi nějakým způsobem spřízněný, se početnějším skupinám